

Arrest

nr. 116 618 van 8 januari 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2012 werd ingediend door:

O., A. (R.R.: ...)

geboren te Imo op (...)1981

nationaliteit: Nigeria

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 16.03.2009, die afgesloten werd op 15.07.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk een jaar en ongeveer vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene roept in dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, omdat haar medische regularisatieaanvraag ontvankelijk verklaard werd. Zij diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in op 11.05.2010, die ontvankelijk werd verklaard op 15.09.2010. Ondertussen werd deze procedure evenwel afgesloten met een beslissing 'ongegegrond' op datum van 28.05.2013. Het feit dat deze procedure enige tijd geduurd heeft, verhindert verzoekster niet om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen, noch opent dit een recht op verblijf.

Betrokkene was steeds op de hoogte van het feit dat haar verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsmachtiging zou verkrijgen. De medische elementen die verzoekster aanhaalt, met name dat zij behandeld wordt voor haar medische problemen tengevolge een traumatiserende besnijdenis en mishandeling door haar man en dat zij psychiatrische problemen heeft, werden reeds onderzocht in het kader van haar aanvraag art. 9ter en werden niet weerhouden. Deze elementen kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

In het verzoekschrift herneemt betrokkene haar asielaanvraag, met name dat zij besneden werd, dat zij problemen had met haar man, dat zij ervan verdacht werd een heks te zijn, dat zij vreesde te sterven als zij behandeld zou worden door een traditionele dokter en uiteindelijk op de vlucht sloeg. Zij voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocédure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat betrokkene sinds 15.03.2009 in België verblijft; dat zij zich goed geïntegreerd heeft; dat zij Nederlands en Frans geleerd heeft en nog steeds lessen zou volgen (zie: attesten en bewijs van deelname aan conversatienamiddagen); dat zij het inburgeringstraject gevolgd heeft en een attest van inburgering behaald heeft; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij deelneemt aan activiteiten van het team maatschappelijke participatie; dat zij vrijwilligerswerk verricht bij de Voice of women international ministeries en bij het inloopteam Zuidrand; dat zij een initiatiecursus PC gevolgd heeft; dat zij gewerkt heeft (zie: verklaring werkgever Care NV); dat zij een kookcursus gevolgd heeft; dat zij lid is van Femma en dat zij vrienden en kennissen heeft, wat blijkt uit diverse getuigenverklaringen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet “zoals verduidelijkt in de instructie d.d. 19.07.2009”.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

In het verzoekschrift op basis van het artikel 9 bis werden twee elementen aangehaald als buitengewone omstandigheden: de onmogelijkheid tot terugkeer naar Nigeria en een prangende humanitaire situatie. Deze laatste werd verder uitgelegd als volgt:

"- Verzoekster is een alleenstaande en zieke vrouw die het slachtoffer is geworden van een bijzonder traumatiserende besnijdenis op volwassen leeftijd en van mishandeling.

- Verzoekster leeft al meer dan drie jaar legaal in België en heeft zich duurzaam lokaal verankerd in de Belgische samenleving (zie ook onder "Ten gronde")."

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat zowel de asielaanvraag als de aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen, maar legt geenszins uit waarom verzoeksters status van alleenstaande en zieke vrouw, slachtoffer van een bijzonder traumatiserende besnijdenis op volwassen leeftijd en van mishandeling, die hierdoor niet kan terugkeren naar Nigeria, en de zeer sterke duurzame lokale verankering van verzoekster geen prangende humanitaire situatie zou uitmaken; er wordt zelfs met geen woord over gerept.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekster meent dan ook dat de motivering niet afdoende is."

3.2 De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De verwerende partij heeft op een zeer uitgebreide manier uiteengezet waarom de door de verzoekster aangevoerde elementen niet kunnen worden beschouwd als redenen die toelaten af te wijken van de regel dat een verblijfsmachtiging dient te worden aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De bewering van verzoekster dat in de motivering van de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over haar status van alleenstaande en zieke vrouw, slachtoffer van een bijzonder traumatiserende besnijdenis op volwassen leeftijd en van mishandeling en de zeer sterke duurzame lokale verankering mist daarenboven feitelijke grondslag. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat zij dezelfde elementen herhaalt die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties; dat de medische elementen die zijn aanhaalt ten gevolge van een traumatiserende besnijdenis en mishandeling door haar man reeds werden onderzocht in het kader van haar medische aanvraag en niet werden weerhouden en bijgevolg niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid en dat de elementen van lokale verankering en integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad merkt op dat verzoekster haar grieven volledig baseert op de vaststelling dat verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Zij meent immers dat zij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in deze instructie omdat zij een alleenstaande zieke vrouw is, slachtoffer van een besnijdenis op volwassen leeftijd en van mishandeling en omwille van de duurzame lokale verankering in België.

Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen terecht dat zij de instructie van 19 juli 2009 niet kan toepassen aangezien de Raad van State deze heeft vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State verduidelijkte hierbij dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het alsnog hanteren door verwerende partij van de criteria die zijn opgenomen in de

vernietigde instructie van 19 juli 2009 waardoor bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd zou een miskennis inhouden van het gezag van gewijsde van voormeld arrest (RvS 22 juli 2013, nr. 224.385).

De toelichting van verzoekster laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In dit verband moet worden geïnduid dat de stelling van verwerende partij dat de door verzoekster aangehaalde lokale verankering niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden weerhouden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het motief dat de medische problemen ten gevolge van een traumatiserende besnijdenis en mishandeling door haar echtgenoot, niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, is niet kennelijk onredelijk aangezien deze elementen reeds werden onderzocht in het kader van haar medische aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf en niet werden weerhouden. Dezelfde elementen heeft zij bovendien aangehaald in het kader van haar asielprocedure en werden niet weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Deze elementen wettigen bijgevolg geen andere beoordeling in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dan deze van de asielinstanties.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN